

РЕШЕНИЕ

№ 22865

гр. София, 03.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 23.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова и при участието на
прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5751** по описа за **2025**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс
(АПК).

Образувано е по жалба на Ц. Г. П., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет.3, ап.17,
срещу Заповед № 3286з-1589 от 16.04.2025 г. на директора на Главна дирекция „Национална
полиция“, с която е отказано снемането на полицейска регистрация с рег. № 27373 от 15.01.2016 г.
по описа на 01 РУ – СДВР.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт поради липса на
компетентност и на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно
приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Жалбоподателката твърди, че отказът е
постановен в нарушение на практиката на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дела С-205/21 и
С-118/22. Счита, че актът не е съобразен с актуална практика на други органи в ГДНП по
приложението на чл.68 от ЗМВР. Претендира се отмяна на заповедта и присъждане на разноски.
Ответникът директор на Главна дирекция „Национална полиция“ не взема становище по
жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на
жалбата.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото
доказателства, намира следното от фактическа страна:

В Главна дирекция „Национална полиция“ е постъпило заявление вх. № 328605-2 от 08.01.2025 г.
по описа на ГДНП, подадено от Ц. Г. П., ЕГН [ЕГН], за снемане на полицейска регистрация. Към
заявлението е приложено свидетелство за съдимост с валидност до 16.02.2025 г., според което Ц.

Г. П., ЕГН [ЕГН], не е осъждана.

При разглеждане на искането, след извършена проверка в СДВР и в ГДНП, е установено, че Ц. Г. П. има извършена една полицейска регистрация под № 27373/15.01.2016 г. в 01 РУ - СДВР, за деяние по чл. 316, вр. с чл. 308 от НК, по ДП № 15164/2015 г. по описа на 01 РУ - СДВР, пр.пр. № 8891/2015 г. на СРП, която е внесена в СРС и е образувано НОХД № 4452/2016 г. по описа на СРС. С присъда от 07.04.2016 г., постановена по НОХД № 4452/2016 г., Софийският районен съд, НО, 108 състав, е признал Ц. Г. П. за виновна в това, че на 10.12.2014 г. в [населено място]. [улица], пред системен оператор в Отдел „Пътна полиция“ - СДВР съзнателно се е ползвала от неистински официален документ - диплома за висше образование, серия СА- 2007, бл. рег. № 60644, рег. № 60644/2007 г. на нейно име, на която е придаден вид, че е издадена от ректора на Стопанска академия „Д. А. Ц.“ в [населено място] и от декана на факултет „Финанси“ при същата академия, като от Ц. Г. П. за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност и предмет на деянието е документ за завършено образование - престъпление по чл. 316, пр. 1, вр. с чл. 308, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 303 от НПК и чл. 316, пр. 1, вр. с чл. 308, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 55, ал. 1, т. 2, буква „б“, вр. с чл. 42а, ал. 2, т. 1 и 2 от НК, съдът й налага наказание „пробация“, включващо следните пробационни мерки: „задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 8 месеца два пъти седмично и „задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от 8 месеца. С решение № 162 от 03.02.2017 г., постановено по ВНОХД № 2433/2016 г., влязло в сила на 03.02.2017 г., Софийският градски съд, НО, 13-ти въззивен състав, изменя присъда от 07.04.2016 г. по НОХД № 4452/2016 г. на СРС, НО, 108-ми състав, в частта й, с която на Ц. Г. П. е наложено наказание „пробация“, включващо следните пробационни мерки: „задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 8 месец два пъти седмично и „задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от 8 месеца, като намалява срока на така определените пробационни мерки, по 6 месеца за всяка една от тях. Решението на въззивната инстанция е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Изготвена е електронна справка за съдимост № 250120005000031003 от 20.01.2025 г., съгласно която Ц. Г. П., ЕГН [ЕГН], е осъждана по НОХД № 4452/2016 г. по описа на СРС и реабилитирана на 16.08.2024 г. по чл. 88а от НК.

От директора на СДВР е постъпило мотивирано предложение рег. № 513р- 24682 от 07.03.2025 г. за отказ за снемане на полицейска регистрация рег. № 27373/15.01.2016 г. по описа на 01 РУ – СДВР. В него е съобразено, че осъждането с влязла в сила присъда не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително и при реабилитация.

Издадена е оспорената Заповед № 3286з-1589 от 16.04.2025 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за отказ снемането на полицейската регистрация. Административният орган е посочил в акта си, че в случая е налице необходимост правоохранителните органи да разполагат със специфичните данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, включително при извършване на тяхната оперативно-издирвателна дейност по чл. 8, ал. 1 от ЗМВР, осъществявана на основание чл. 6, ал. 1, т. 1 от същия закон. Намерил е данните за необходими за установяване на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенция на деяния, опасни за обществото. Позовал се е на Съображение 27 от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и

за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, както и на Съображения 55, 61 и 68 от Решение на Съда на ЕС (голям състав) от 30 януари 2014 г., по дело № C-118/22 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на Ц. Г. П. на 15.05.2025 г. Жалбата от 19.05.2025 г. е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

По силата на чл.29, ал.1 от ЗМВР администратор на лични данни е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Въз основа на визираната законова възможност за делегиране на правомощия, със Заповед № 8121з-267 от 10.03.2015 г. министърът на вътрешните работи е оправомощил директора на заместник-директорите на Главна дирекция „Национална полиция“ (ГДНП) да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. Предвид издаване на оспорената заповед от надлежно оправомощено съгласно чл.29, ал.1 от ЗМВР лице съдът намира, че същата е издадена от компетентен административен орган. Съдържанието на акта е указание за издаването му в предписаната форма по чл.59, ал.2 от АПК – с излагане на фактическите и правни основания за издаването му по начин, който не е затруднил правото на защита на лицето. Спазена е разпоредбата на чл.19, ал.4 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация (Наредбата), според която ръководителят на структурата на МВР, която е извършила регистрацията:

1. разпорежда извършване на проверка по административната преписка;
2. изготвя мотивирано предложение за снемане или за отказ за снемане на регистрацията съобразно установеното основание по чл. 68, ал. 6 ЗМВР с приложен към него комплект документи от проверката по преписката.

В случая, Предложение рег. № 513р-24682 от 07.03.2025 г. на директора на СДВР удостоверява изпълнението на чл.19, ал.4, т.2 от Наредбата.

Независимо от изложеното, отказът е постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон – отменителни основания по чл.146, т.3 и т.4 от АПК.

Предпоставките за снемане на полицейска регистрация са регламентирани изчерпателно в разпоредбата на чл.68, ал.6 ЗМВР, а именно, когато: 1. регистрацията е извършена в нарушение на закона; 2. наказателното производство е прекратено с изключение на случаите по чл.24, ал.3 НПК; 3. наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда; 4. лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание; 5. лицето е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници.

По силата на чл.68, ал.1 от ЗМВР полицейските органи извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер. Разпоредбите на чл.68, ал.2 от ЗМВР и чл. 2 от Наредбата посочват, че полицейската регистрация е вид обработване на лични данни за лицата по ал. 1, която се осъществява при условията на този закон с цел защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Легитимните цели на тази дейност са посочени и в чл.27 от ЗМВР, според който данните от полицейската регистрация на лицата, извършена на основание чл. 68, се използват само за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

Съгласно чл.13, ал.1 от Наредбата полицейска регистрация се извършва за всяко привличане на лице като обвиняем за извършено умишлено престъпление от общ характер независимо от

предишна такава, като се попълва нова карта за полицейска регистрация и се извършва ново фотографиране. В случая, по отношение на Ц. Г. П., ЕГН [ЕГН], е установена една полицейска регистрация под № 27373/15.01.2016 г. в 01 РУ - СДВР, за деяние по чл. 316, вр. с чл. 308 от НК, по присъда от 07.04.2016 г., постановена по НОХД № 4452/2016 г., Софийският районен съд, НО, 108 състав, изменена с решение № 162 от 03.02.2017 г., постановено по ВНОХД № 2433/2016 г., на Софийският градски съд, НО, 13-ти въззивен състав. Установява се от приложено от молителката свидетелство за съдимост с валидност до 16.02.2025 г., според което Ц. Г. П., ЕГН [ЕГН], не е осъждана. Не е спорно и е установено в хода на административното производство, че същата е реабилитирана на 16.08.2024 г. по чл. 88а от НК.

Полицейската регистрация помага на полицейските органи да извършват дейностите, посочени в чл.67 ЗМВР, като данните от нея се използват само за предотвратяване и разкриване на престъпления или за дейности, свързани със защитата на националната сигурност и обществения ред. Разпоредбата на чл.68, ал.6 ЗМВР е специална, което обуславя както нейния приоритет пред общите разпоредби, регламентиращи обработката на лични данни, така и невъзможността да бъде извършено снемане на полицейска регистрация на основания, различни от сочените в цитираната норма.

Константна е съдебната практика по приложението на чл.68, ал.6 ЗМВР, че целта на реабилитацията като институт на наказателното право и целта на полицейската регистрация като институт на административното право са различни, поради което настъпването на реабилитация не е абсолютно основание за снемане на полицейската регистрация. Реабилитация по право или така наречената абсолютна реабилитация по смисъла на чл. 88а от НК, в чл. 68, ал.6 от ЗМВР, не е основание за снемане на полицейската регистрация, респ. за спиране обработването и съхранението на лични данни. Действащата законова регламентация за заличаване на полицейската регистрация по ЗМВР не обуславя прекомерност на накърняването на личната сфера на лицата с полицейска регистрация в сравнение с другите лица, чиито лични данни се обработват в други информационни фондове на МВР, тъй като това нормативно разрешение отчита баланса между обществените и личните интереси (чл.27 от ЗМВР). Предотвратяването и разкриването на престъпления, защитата на националната сигурност и обществения ред са възприети от законодателя като ценности, чието опазване обуславя правомерност на обработването на личните данни на лицата, осъдени за умишлени престъпления от общ характер, включително след настъпването на реабилитация, поради което мярката се явява пропорционална и не е в противоречие с правото на зачитане на личния и семейния живот, уредено с чл. 8 на ЕКЗПЧОС.

В идентичен смисъл е т.54 от Решение на СЕС по дело С-118/22: „В тази насока следва да се подчертае, че съхранението в полицейския регистър на данни на лица, осъдени с влязла в сила присъда, може да се окаже необходимо за целите, упоменати в предходната точка от настоящото решение, дори след като това осъждане е заличено от регистъра за съдимост и съответно са отменени последиците, които националното законодателство свързва със самото осъждане. Възможно е всъщност тези лица да са замесени в престъпления, различни от тези, за които са били осъдени, или обратно, да бъдат оневинени чрез сравняване на данните, съхранявани от тези органи, с данните, събрани при разследването на другите престъпления“.

Както се подчертава в т.61 от решението на СЕС: „Реабилитация на такова лице като настъпилата в главното производство, в резултат от която осъждането му е изтрито от регистъра за съдимост, сама по себе си не води до отпадане на необходимостта от съхранението на данните му в полицейския регистър, тъй като последното има цели, различни от тези на списъка на миналите му осъждания в регистъра за съдимост. Когато обаче, както в настоящия случай, съгласно

приложимите разпоредби на националното наказателно право, за да настъпи реабилитация, трябва през определен период след изтърпяването на наказанието да не е извършено ново умишлено престъпление от общ характер, тя може да е индиция, че субектът на данните представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред, и следователно обстоятелство, което може да доведе до скъсяване на необходимия период за такова съхранение“.

Дължим е извод, че правото на Европейския съюз не изключва възможността за обработване на лични данни в хипотезите, обсъдени по-горе. Така в Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, изрично се предвижда, че директивата не възпрепятства държавите членки да определят операции по обработване и процедури за обработване в национални правила за наказателно правните процедури във връзка с обработването на лични данни от съдилища и други съдебни органи, по-специално по отношение на лични данни, съдържащи се в съдебно решение или документация, свързани с наказателни производства, както и че за целите на предотвратяването, разследването и наказателното преследване на престъпленията компетентните органи имат нужда да обработват лични данни, събрани в контекста на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, извън този контекст, за да достигнат до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления.

Независимо от изложеното, в конкретния случай позоваването от страна на административния орган на Съображение 27 от Преамбюла на Директива (ЕС) 2016/680 и мотивите по т. 55, т.61 и т.68 от Решение на Съда на ЕС (Голям състав) от 30 януари 2014 г., по дело № С-118/22, е формално и не се подкрепя от събраните в хода на административното производство доказателства и справки от информационните системи на МВР. В хода на административното производство по чл.68, ал.6 от ЗМВР административният орган дължи проверка за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. По същество проверката следва да обхване предвидените в чл. 19 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация действия, но трябва да включва и събиране и анализ на информацията относно заявителя като субект на данни и да прецени дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания в чл.68, ал.6 от ЗМВР за заличаване на полицейската регистрация. Дължима е преценка и съобразяване и на всяка друга информация, свързана с личността на субекта на лични данни във връзка с естеството и тежестта на престъплението, за което е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, риска, който представлява изтеклият период от време, други особени обстоятелства, относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото. Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната с полицейската регистрация цел във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (виж т. 67 вр. т. 62 и т. 69 от решението по дело С-118/22 на СЕС). Следва

да се спазва баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, когато това съхранение вече не е необходимо.

В настоящия случай, в оспорения административен акт е извършен формален анализ по отношение личността на жалбоподателката като не са обсъдени всички относими факти и обстоятелства. Следва да бъде посочено установеното с решение на Съда на Европейския съюз по дело C-205/21, че не е допустима национална уредба, която предвижда системно събиране за целите на регистрацията им, на биометрични и генетични данни от всяко лице, привлечено като обвиняем за умишлено престъпление от общ характер, без да предвижда задължение за компетентния орган да провери и докаже, от една страна, че събирането на тези данни е абсолютно необходимо за постигането на конкретните преследвани цели и от друга страна, че тези цели не могат да бъдат постигнати чрез мерки, които засягат в по-малка степен правата и свободите на съответното лице. Липсва анализ и оценка, както и извършване на проверка от органа, дали съхранението на данните все още е необходимо за целите, за които те са били обработвани и до каква степен са относими към тези цели контролът и изпълнението на задълженията по спазване на правилата за движение. Изложеното определя допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения.

В допълнение, отказът е материалноправно незаконосъобразен – постановен при неправилно приложение на закона. Съображение 26 от Директива (ЕС) 2016/680 изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, и определя, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. От съображение 34 пък следва извод, че обработването за целите, посочени в член 1, параграф 1 от Директивата, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципни положения намират израз в член 5 и член 13, параграфи 2 и 3 от Директивата, съгласно които се предвиждат срокове за съхранение и периодична проверка на необходимостта от съхранение на лични данни.

В допълнение следва да се съобрази задължителното Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело C-118/22, според което член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директивата, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Настоящият съдебен състав намира, че съхраняването на данните от извършената на

жалбоподателката полицейска регистрация вече не е необходимо за целите, за които същата е била създадена - противодействие на престъпността, опазване на обществения ред, предотвратяване, разследване, разкриване или наказателно преследване на конкретни престъпления, а извън този контекст, за да достигнат полицейските органи до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления. Безспорно е, че настъпилата реабилитация за осъждането ѝ сама по себе си не води до отпадане на необходимостта от съхранение на нейните данни в полицейския регистър, тъй като последното има цели, различни от тези на списъка на миналите осъждания в регистъра за съдимост. Доколкото съгласно приложимите разпоредби на националното наказателно право, за да настъпи реабилитация, трябва през определен период след изтърпяване на наказанието да не е извършено ново умишлено престъпление от общ характер, реабилитацията е индиция, че субектът на данните представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред и съобразно указаното в посочената европейска нормативна уредба представлява обстоятелство, което е пряко относимо към необходимия период за съхранение на данните.

С оглед характера и тежестта на престъплението, за които лицето е осъдено с наказание „пробация“ за престъпление, извършено през 2014 г., фактът на настъпилата реабилитацията по чл.88а от НК, липсата на извършени междувременно други престъпни деяния и повдигнати обвинения, следва да се приеме, че Ц. Г. П., ЕГН [ЕГН], не представлява лице със степен на обществена опасност, оправдаваща продължаване съхранението на данните по извършената една полицейска регистрация, след датата на подаденото заявление за нейното заличаване. В настоящото производство не се събраха доказателства, от които да се достигне до безспорен и непротиворечив извод, че съхранението на личните данни на жалбоподателката все още е необходимо за целите, за които те са обработвани, доколкото от данните по делото не се установява личността на заявителката да е рискова за обществото. Обработването на лични данни трябва да бъде съобразено с принципа на пропорционалност и ограничено до целите, за които са събрани данните. Съгласно чл. 5 от Директивата, личните данни трябва да бъдат съхранявани само за минимален период, необходим за постигането на целта на тяхното обработване. Директивата предвижда и задължението да се гарантира точност и актуалност на съхраняваните лични данни (чл. 4). Заличаването на полицейската регистрация в случая е оправдано, тъй като поддържането ѝ противоречи на принципите на пропорционалност, актуалност и минимално задържане на данни, защитени от Директивата. В тази връзка следва да се съобрази и че в Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело C-118/22 е подчертана важността на защитата на личния живот на лицата, особено след изтичането на значителен период от време след осъждането. Когато вече не съществуват легитимни основания за съхранение на лични данни, лицето има право да поиска тези данни да бъдат заличени, доколкото данните за предишните осъждания вече не отразяват реалната му социална интеграция, съответно продължаващото съхранение на тези данни става несъразмерно на целта за обществена защита. Още повече предвид и факта, че поддържането на полицейската регистрация може да ограничи възможностите на жалбоподателя за нормален социален живот, професионално развитие и интеграция. Ето защо се налага изводът, че в случая целите, за които е създадена процесната полицейска регистрация, са изпълнени към датата на подаване на заявлението за нейното заличаване и продължаването на съхранението на

данните по същата е непропорционално и води до ограничаване правото на личен живот на заявителя, прокламирано в нормата на чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи.

Като е достигнал до друг извод, административният орган е постановил своя акт при неправилно приложение на материалния закон, поради което и на основание чл.172, ал.2 от ДОПК е длъжима неговата отмяна.

В идентичен смисъл са: Решение № 5730 от 02.06.2025 г. по адм. д. № 1169/2025 г., Решение № 6202 от 10.06.2025 г. по адм. д. № 763/2025 г., Решение № 5578 от 28.05.2025 г. по адм. д. № 1265/2025 г., Решение № 6374 от 12.06.2025 г. по адм. д. № 12011/2024 г., Решение № 5668 от 30.05.2025 г. по адм. д. № 998/2025 г., всички на V отд. на ВАС, и др.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателката следва да се присъдят сторените в производството разноски в размер на 10.00 лв. за държавна такса и 700.00 лв. за адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения, Административен съд София град, Първо отделение, 69-ти състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ц. Г. П., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет.3, ап.17, Заповед № 3286з-1589 от 16.04.2025 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемането на полицейска регистрация с рег. № 27373 от 15.01.2016 г. по описа на 01 РУ – СДВР.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция, [населено място] 1715, [улица], да заплати на Ц. Г. П., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет.3, ап.17, на основание чл.143, ал.1 от АПК сторените в производството разноски в размер на 710.00 лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: